

[Sneum.]

gifter til Righospitalet budgetteret til 8,1 Mill. Kr., medens Beløbet for 1941—42 var 7,4 Mill. Kr. Det kan altsaa ikke siges, at Staten i økonomisk Henseende mishandler Righospitalet, og derfor er jeg af den Opfattelse, at hvis der er noget forkert, saa er det Administrationen af Righospitalet, der er noget i Vejen med. Jeg kan ikke se rettere, end at det paahviler Ministeriets Departementschef at tage sig af Forhold af denne Art.

Inden for Bygningsindustrien har Cementspørgsmaalet i længere Tid været meget aktuelt. Det er ikke saa sært, fordi Bygningsarbejde giver megen og alsidig Beskæftigelse. Det er absolut rigtigt at anvende saa meget Cement som muligt til Boligbyggeri, da Boligmangelen i adskillige Byer er ved at blive katastrofal. Jeg vil gerne henstille, at man saa vidt muligt skaffer Cement til de Bygninger, som var under Opførelse, da Cementkrisen begyndte, saa at de i hvert Fald kan komme under Tag, inden en eventuel Frostvinter sætter ind. Det er meget bekosteligt at skærme en halvopført Bygning imod en Is- og Snevinters Ødelæggelser.

Et andet Spørgsmaal, som ogsaa angaar Boligerne, er Opvarmningsspørgsmaalet. Det ser desværre ud til at komme til at knibe med Brændsel i mange Hjem i denne Vinter, og særlig vil det sikkert gaa ud over smaa Hjem. Der kunde være god Grund til at faa offentlige Bygninger til at spare det mest mulige, saa at der blev mere Brændsel til Brug i Hjemmene. Vore Kirker, Skoler, Museer o. s. v. sluger meget Brændsel i de koldeste Vintermaaneder, og det vilde vel ikke være nogen Katastrofe, om man nøjedes med at opvarme enkelte af en Bys Kirker i den koldeste Tid, om man gjorde Ferierne noget længere, og om man kun gjorde Museerne tilgængelige et Par Dage om Ugen. Der er maaske ogsaa andre Omraader, hvor der kunde sættes ind. Min Henstilling er ikke noget Attentat mod Aandslivet, men jeg mener, at det mest mulige maa gøres for, at der kan blive Brændsel til Hjemmene, hvor smaa Børn og gamle Folk skal opholde sig.

I en Skrivelse af 24. Januar 1936 anmodede Statsminister Stauning samtlige Ministerier „om for Ministeriets og de under samme hørende Institutioners Vedkommende at ville yde Invalideforsikringsraadet Bistand til at virke for at skaffe Arbejde til invalideforsikrede i saadanne Stillingen i Statens og Kommunernes Tjeneste eller inden for det private Erhvervsliv, som

de paagældende skønnes egnede til at udfylde“. Den her citerede Skrivelse findes aftrykt i „Beretning for Invalideforsikringsretten“ for Aaret 1936, og jeg kan tilføje, at baade Invalideforsikringsretten og Socialministeriet i 1936 var enige med Stauning i denne Henvendelse til samtlige Ministerier.

Jeg kender ikke, hvilke Resultater der er opnaaet i de forløbne 6—7 Aar, siden Staunings Henvendelse fremkom, men ogsaa i Dag er Beskæftigelsesspørgsmaalet aktuelt blandt invaliderede Personer. For det er jo rigtigt, at tilskadekomne og invaliderede Mennesker hellere vil have en Beskæftigelse, hvorved de kan tjene til Livets Ophold, end en Undersøttelse. Jeg tror, at der igen i Dag bør ske en Henvendelse af samme Slags som i Januar 1936. Jeg kender ikke Statsministerens Indstilling over for dette Spørgsmaal, men jeg ved, at Socialministeren har Interesse for tilskadekomne og invaliderede Mennesker, og det vilde vel ogsaa være naturligt, om et Initiativ udgik fra Socialministeriet.

Det er givet, at Stat og Kommune ikke kan udrette alt, og derfor var der ogsaa i Staunings Henvendelse peget paa det private Erhvervsliv. Det vil jeg meget gerne understrege. Det private Erhvervsliv har efter min Opfattelse en moralsk Forpligtelse over for disse Mennesker, og i Særdeleshed maa det forekomme ret og rimeligt, at den Virksomhed, hvori en Arbejder er kommet til Skade eller er blevet invalideret, ikke straks jager den paagældende paa Porten. Jeg ved, at der er Virksomheder, som føler en Forpligtelse over for deres Arbejdere, men jeg kender ogsaa Eksempler paa, at Virksomheder hurtigst muligt har frigjort sig for Arbejdere, som er kommet til Skade i den paagældende Virksomhed.

Det er ikke nok, at Regering og Rigsdag har den rigtige Indstilling, der giver sig Udtryk i Lovgivningen. Det er af lige saa stor Betydning, at der i Befolkningen er den rette Mentalitet til Stede over for de Mennesker, der er kommet til Skade, saa de ikke skal føle sig overset og tilsidesat. Det er der nemlig ingen Grund til, de er jo lige saa gode Mennesker som vi andre. I det sidst udkomne Nummer af „Vanføreladet“, Nummeret for 20. November, gaar Bladets Redaktør, Arkitekt R. Rasmussen, imod Udtrykket „arbejdshemmet“, som han kalder et Undermaalerstempel. Det hedder bl. a. i hans Artikel — jeg beder om Formandens Tilladelse til et kort Citat.

Formanden: Hvis det er et ganske kort Citat, kan det tillades, ellers maa det